

De “Geweldigen” van de Voortijd

Gen. 6:1-5:

▲ “Toen de mensen zich op de aarde begonnen te vermenigvuldigen en hun dochters geboren werden, 2 Zagen de zonen Gods, dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen. 3 En de Here zeide: Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees; zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn. 4 De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna, toen de zonen Gods tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun [kinderen] baarden; dit zijn de geweldigen uit de voortijd, mannen van naam. 5 Toen de Heere zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was, 6 Berouwde het de Heere, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart. 7 En de Heere zeide: Ik zal de mensen, die Ik geschapen heb, van de aardbodem uitroeien, de mensen zowel als het vee en het kruipend gedierte en het gevogelte des hemels, want het berouwt Mij, dat Ik hen gemaakt heb. 8 Maar Noach vond genade in de ogen des Heren.

In de vorige hoofdstukken, Gen. 4 en 5, waar die twee geslachtsregisters staan vermeldt, zowel van Kaïn als van Seth, zie je de enorme verschillen van de levensopvattingen tussen die twee geslachten. Het is het verschil in levenshouding, tussen de gelovigen en de ongelovigen. De gelovige die in zijn leven rekening houdt met God en de ongelovige die geen rekening met God.

Aan de hand van die details, die ons in die twee hoofdstukken gegeven zijn over deze mensen, ontdekken we dat het geslacht van Seth leefde in gemeenschap met God en dat het geslacht van Kaïn zonder God leefde in die wereld, goddeloos, zonder God. Van het geslacht van Seth lezen we over Henoch die wandelde met God. Niet alleen Henoch wandelde met God, maar ook zijn nakomelingen, ook zijn kleinzoon Lamech wandelde met God, want hij keek niet uit naar de troost die de wereld hem kon bieden, de wereld, die het geslacht van Kaïn had gebouwd, maar Lamech keek uit naar de troost die Christus, het beloofde vrouwenzaad, hem alleen kon geven. Hij zegt ook in Gen. 5:28-31:

▲ “Toen Lamech honderd tweeëntwintig jaar geleefd had, verwekte hij een zoon, 29 En gaf hem de naam Noach, zeggende: Deze zal ons troosten over de moeitevolle arbeid onzer handen op deze aardbodem, die de Here vervloekt heeft. 30 En Lamech leefde, nadat hij Noach verwekt had, vijfhonderd vijftien negentig jaar, en hij verwekte zonen en dochteren. 31 Zo waren al de dagen van Lamech zevenhonderd zevenenzeventig jaar; en hij stierf.”

Deze Lamech die richtte zich niet op deze wereld, de wereld die Kaïn zo had ingericht, maar hij richtte zich op God. Hij hoopte van God troost te ontvangen. Hij verlangde naar troost in die wereld waarin hij leefde, als vader van Noach. Die wereld was een demonische wereld, een occulte wereld geworden. Dat kwam doordat er van alles in die wereld geschiedde, dat zullen we verder zien.

Zijn zoon Noach, die zal die troost geven. Hij spreekt over Noach als over Christus, Noach is in die zin ook een type van Christus. De naam Noach betekent rust, dit wil ook zeggen;

vrede met God. Hij vond genade in de ogen des Heren. Het laatste vers van Gen 5 laat ons het geslacht van Noach zien. Want er staat op het eind van Gen 5:32:

▲ “Toen Noach vijfhonderd jaar oud geworden was, verwekte Noach Sem, Cham en Jafet.”

Het wonderlijk is hier, dat we opeens de afsluiting van dit hoofdstuk krijgen en dat we dan opeens gaan naar Gen. 6. Echter, die indeling in hoofdstukken is gemaakt door mensen, die is niet van Godswege gemaakt.

Het is de dan ook de grote vraag of je hier met een volgend hoofdstuk zou moeten beginnen. De vraag is of hier dit geslachtsregister, waar Gen. 5 zich met bezig houdt, hier wel eindigt. In feite loopt dat geslachtsregister door in Gen. 6. De eerste 8 verzen behoren ook bij het geslachtsregister van Gen. 5. Daarom is die hoofdstuk verdeling wat ongelukkig. Je zou wel kunnen zeggen, dat opeens ingegaan wordt – heel specifiek – op die dagen waarin Noach leefde, waarover we lezen in Gen. 6:1-8:

▲ “Toen de mensen zich op de aarde begonnen te vermenigvuldigen en hun dochters geboren werden, 2 Zagen de zonen Gods, dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen. 3 En de Here zeide: Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees; zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn. 4 De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna, toen de zonen Gods tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun [kinderen] baarden; dit zijn de geweldigen uit de voortijd, mannen van naam. 5 Toen de Here zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was, 6 Berouwde het de Here, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart. 7 En de Here zeide: Ik zal de mensen, die Ik geschapen heb, van de aardbodem uitroeien, de mensen zowel als het vee en het kruipend gedierte en het gevogelte des hemels, want het berouwt Mij, dat Ik hen gemaakt heb. 8 Maar Noach vond genade in de ogen des Heren.

Dit hoort wel degelijk bij Genesis 5. Genesis 5 Vertelt ons over Adam in vers 1-2:

▲ “Dit is het geslachtsregister van Adam. Ten dage, dat God Adam schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods; 2 man en vrouw schiep Hij hen, en Hij zegende hen en noemde hen „mens” ten dage, dat zij geschapen werden.”

“En Hij zegende hen.” Je zou kunnen zeggen, je vindt in het geslachtsregister wat hier staat opgeschreven staat over Adam in Genesis 5 waar het geslachtsregister volgt via Seth, daarin vind je eerst de zegen, maar als je aangekomen bent bij Noach, dan wordt bij Noach in feite teruggegrepen naar Gen. 5:1, naar Adam, dat zullen we zo zien. Er wordt niet vermeld aan de ene kant welke zegen er aan de mens gegeven werd, aan het geslacht van Seth, dat ze mochten wandelen met God, dat ze in gemeenschap met God voorwaarts mochten gaan, maar dat ze aan de andere kant ook te maken hadden met de vloek. Dus met de zegen én de vloek. De aardbodem werd vervloekt. Daar spreekt Lamech ook over, de omstandigheden op aarde werden moeilijk, heel erg moeilijk.

Je dient er alert op te zijn in Gen. 6, dat daar niet gesproken wordt over de mensen, maar dat daar gesproken wordt over Adam. Het is anders vertaald in Gen. 6:1, maar Gen 6:1 grijpt terug naar Adam, helemaal naar het begin, naar Gen.5:1-2. Waar terug gegrepen wordt naar

de dagen van Adam, waarin in die zin staat geschreven, over de zegen én de vloek.

In Gen.6:1 staat niet het woord “mensen” in de tekst “toen de mensen zich op de aardbodem begonnen te vermenigvuldigen”, dat staat er niet! Er staat niets in het meervoud in de grondtekst, het staat er in het enkelvoud. Dus gewoon “mens”. Verder vinden we ook dat hier het lidwoord “de” wordt gebruikt, aantonende dat het Adam is en het geeft niet de mens in het algemeen weer in het Hebreeuws. Het woord mens en het woord Adam is in het Hebreeuws hetzelfde woord.

Als je het Hebreeuwse woord Adam gewoon met de naam Adam vertaalt en niet met mensen of mens, zoals hier is gedaan, dan ontdek je dat het bij het geslachtsregister behoort van Gen.5, en dat dat geslachtsregister doorloopt in Gen. 6. Dan krijg je een heel andere betekenis in deze verzen. We lezen nog eens Gen. 6:1-3 en in plaats van “mensen” lezen we dan “Adam”.

▲ “Toen [de] Adam zich op de aarde begon te vermenigvuldigen en **hem** dochters geboren werden, 2 Zagen de zonen Gods, dat de dochters van [de] Adam schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen.³ En de Here zeide: Mijn Geest zal niet altoos in [de] Adam blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij (= Adam) is vlees; zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn.”

Als je hier niet door Adam vertaalt, maar door mens, ook in het laatste vers, dan zitten verklaarders er altijd mee te stoeien, wat dit toch betekent. Dan staat er over de mens: “hij is vlees, zijn dagen zullen 120 jaar zijn”. Daar weet men geen enkele betekenis aan te geven. Maar die 120 jaar hebben wel degelijk een betekenis, want vers 3 geeft ons eenvoudig de boodschap, dat Adam vlees is, d.w.z. hij, Adam is ook sterfelijk net als de andere mensen, net als zijn nakomelingen, en hij zal ook sterven.

Er wordt ons hier verteld, dat bij een bepaalde gebeurtenis, die hier in Gen. 6 beschreven staat, dat na die gebeurtenis, God het berouwde dat Hij de mens geschapen had, dat God dan opmerkt, hoe lang Adam nog zal leven. Namelijk na die gebeurtenis nog 120 jaar, en dan zal hij sterven. Toen God zag dat de zonen Gods, de dochters van Adam namen, toen zei de Heer, dat Adam nog 120 jaar te leven had en zou sterven. Ja, dat ook Adam vlees was en zou sterven.

Er staat in Gen 6:1-2, dat toen Adam zich begon te vermenigvuldigen, er aan hem dochters geboren werden en dat de zonen Gods de dochters der mensen zagen, dat ze schoon waren, dat ze mooi waren. Zo namen zij zich daaruit vrouwen wie zij maar verkozen. Je zou kunnen zeggen dat die dochters van Adam stonden te trappelen van ongeduld, om maar verkozen te worden door de zonen Gods.

Die “zonen Gods” in het Hebreeuws is een heel bijzondere uitdrukking en we vinden dit maar eenmaal in de Bijbel gebruikt voor een mens. Dat is in het N.T. in het geslachtsregister van de Heere Jezus in Lukas 3, waar de hele lijn van het menselijk geslacht van het vrouwenzaad wordt opgesomd. Daar lezen we steeds: “die was een zoon van”, en dan komt Lukas uiteindelijk bij Adam uit, en schrijft Lukas: ”hij was de zoon van God”.

Verder komt die uitdrukking “zonen van God” wel voor, maar dan wordt het nooit gebruikt voor een mens. In Gen. 6:1-2, staan de zonen Gods rechtstreeks in verbinding met de

dochters van Adam. De naam Adam wordt hier in deze verzen letterlijk gebruikt en niet figuurlijk. Die dochters van hem, dat zijn letterlijke dochters van hem. Dat woord dochter staat hier tegenover het woord zoon.

De uitdrukking “dochters van Adam”, staat tegenover de uitdrukking “zonen van God”. Als de zonen van God mensen waren, zoals vaak wordt beweerd, dan heeft dat tot gevolg, dat hier in dit vers die hele tegenstelling wegvalt.

Wat hier tegenover elkaar wordt gezet, “de dochters der mensen” en “de zonen van God” laat juist zien, dat we hier te maken hebben met een heel ander geslacht. Hier wordt gesproken over een hemels geslacht. In het boek Job komen we de uitdrukking “zonen van God” ook tegen. Daar vind je ze niet op aarde, maar in de hemel. Het geeft ook aan dat het helemaal geen mensen zijn, maar dat het engelen zijn. (Job 1:6).

▲ “Op zekere dag nu kwamen de zonen Gods om zich voor de Here te stellen, en onder hen kwam ook de satan.”

Hier wordt ons een blik gegund in de hemel. Een blik die Job niet gegund werd. Misschien later, toen hij het Bijbelboek schreef – hoewel we niet zeker weten of hij de schrijver is – heeft Job dat ook gezien.

We zien hier in Job dat niet alleen satan zich voor God stelt, maar dat ook de zonen van God zich hier voor de Heere stellen. Je vindt het ook in Job 2:1.

▲ “Op zekere dag kwamen de zonen Gods om zich voor de Here te stellen, en onder hen kwam ook de satan om zich voor de Here te stellen.”

Weer is daar in de hemel een gesprek. Het geeft dus weer dat deze “zonen Gods” hemelse wezens zijn, net als ook de satan, wat ook een hemels wezen is. Dit zijn bovennatuurlijke wezens. In Job 38:4-7 komen we de uitdrukking nog een keer tegen:

“Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte?
Vertel het, indien gij inzicht hebt!
5Wie heeft haar afmetingen bepaald? Gij weet het immers!
Of wie heeft over haar het meetsnoer gespannen?
6Waarop zijn haar pijlers neergelaten,
of wie heeft haar hoeksteen gelegd,
7terwijl de morgensterren tezamen juichten,
en al de zonen Gods jubelden?”

Hier wordt gesproken over het grondvesten der aarde, dat God een meetsnoer spande, en dat daarbij “de zonen Gods” jubelden. Dus bij de schepping toen de mens er nog niet was, is er al sprake van “zonen Gods”. Dat maakt duidelijk dat deze zonen Gods geen zonen van Adam waren, en ook geen mensen waren.

Ook in de Psalmen keren ze terug Ps. 29:1 Een psalm van David:

▲ “Geeft de Here, gij hemelingen, geeft de Here heerlijkheid en sterkte.”

Daar is zelfs in onze vertaling vertaald door “hemelingen”, terwijl er in de grondtekst “zonen Gods” staat. Die hemelingen zijn de zonen Gods, en denken de vertalers hier aan engelen. Een andere parallel vinden we in Daniël 3, het is daar Nebukadnezar, die de

woorden “zonen van God” in de mond neemt.

In Daniël 3 zien we dat de drie vrienden van Daniël in de vurige oven worden geworpen. Als Nebukadnezar dat ziet, dan ontdekt hij een vierde persoon, die zich bij de drie vrienden van Daniël voegt. Hij ziet dat deze vierde persoon over hen waakt en dat die drie vrienden niet verbranden door het vuur. Dan gaat hij proberen te verklaren wat hij ziet. Hij spreekt hier geen Hebreeuws, hij spreekt hier in het Aramees en hij gebruikt dan in zijn taal, de uitdrukking “zonen van God”. Zo staat het ook hier in Dan. 3:22-25:

- ▲ “Omdat nu het bevel des konings streng was en de oven bovenmatig was opgestookt, doodde de vlam van het vuur de mannen die Sadrak, Mesak en Abednego naar boven gebracht hadden. 23 En die drie mannen, Sadrak, Mesak en Abednego, vielen gebonden in de brandende vuuroven. 24 Toen schrok koning Nebukadnezar en stond ijlings op; hij nam het woord en zeide tot zijn raadsheren: Hebben wij niet drie mannen gebonden in het vuur geworpen? Zij antwoordden de koning: Zeker, o koning. 25 Hij zeide: Zie, ik zie vier mannen vrij wandelen midden in het vuur, en zij hebben geen letsel, en het uiterlijk van de vierde gelijkt op dat van een zoon der goden.”

Een “zoon der goden”. Je kan je gaan afvragen, waarom een heidense koning dat kende en het zo benoemde. Hij gaat het nog nader verklaren, want hij zegt in vers 28:

- ▲ “Nebukadnessar hief aan en zeide: Geloofd zij de God van Sadrak, Mesak en Abednego! Hij heeft zijn engel gezonden en zijn dienaren bevrijd, die zich op Hem hebben verlaten, het bevel des konings hebben overtreden, en hun lichamen prijsgegeven, omdat zij geen enkele god willen vereren of aanbidden dan alleen hun God.”

Gods engel, dat is Zijn engel, zegt Nebukadnezar, dus hij was met het fenomeen “engel” bekend. In het O.T. zie je dat mensen engelen hebben ontmoet. Zelfs in de Hebreeën brief lezen we, dat mensen engelen hebben geherbergd, zonder dat ze wisten dat ze engelen waren, dat ze engelen in huis hadden genomen. In het O.T. zien we talloze verhalen, dat engelen verschenen aan mensen. Engelen waren in die tijd, dienaren van God.

We kennen in onze tijd helemaal geen engelen en ze verschijnen in deze tijd ook niet. Er zijn mensen in deze tijd, die aan engelenverering doen, maar Paulus waarschuwt tegen die engelenverering, tegen die godenverering. Als tegenwoordig engelen aan je verschijnen, zijn dat engelen die niet komen als dienaren van God. Dan zijn dat engelen, die komen uit een andere hoek, uit een duistere hoek, en daar moet je bijzonder goed op letten, wanneer je met die z.g. bovennatuurlijke dingen mee te maken krijgt.

Ook satan kan zich voordoen als een engel des lichts. Het lijkt misschien wel echt, maar dat is het niet. Wanneer onze tijd gaat lijken op de tijd van Noach, dan zullen we er rekening mee moeten houden, dat ook in onze dagen de wereld steeds demonischer wordt. Paulus waarschuwt ons daar ook voor, want hij zegt in 2 Tim. 3:1

- ▲ “Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen.”

Het gaat hier in het bijzonder over de laatste dagen van de gemeente der uitverkorenen, van het Lichaam van Christus, die nu zich op aarde vormt, de gemeente der verborgenheid. De “Zware tijden” heeft de betekenis in de zin van demonische tijden, de dagen worden steeds

occultier. De moderne mens krijgt te maken met een actieve tijd van het bovennatuurlijke, net als in de dagen van Adam en Noach.

Men komt tot een soort verering van bovennatuurlijke wezens. Onze dagen zijn daar ook bijna op voorbereid. Dat doet Hollywood, dat begint al met tekenfilms voor de kinderen, waarin we zien, dat de Aliens, in wat voor vorm dan ook ons voor de ogen worden geschilderd. Dat zien we uitgebeeld in Star Wars en allerlei sciencefiction films, die er gekomen zijn. Talloze cartoons en striphelden, die in de jaren 30, 40, 50 zijn opgeschreven.

Tegenwoordig worden daar hele films van gemaakt, de ene stripheld na de andere, die bovennatuurlijke krachten heeft, treed daarin op. Men denkt daar niet over na, wat Gods Woord daarover zegt. Als je christen bent en je leest over die zonen Gods en over die morgensterren die juichten en je leest in Gods Woord, wat er allemaal naast de mens geschapen is door God, dan sta je daar niet zo vreemd van te kijken. Maar Gods Woord waarschuwt ons daar wel voor.

De mensen van de voortijd, die wisten daar wel van, die leefden daarmee. De dochters der mensen, die wilden graag ook geslachtsgemeenschap hebben met deze engelen, die daar verschenen, die interesse hadden in de dochters van Adam.

In het boek van Judas lees je ook dat er een val van engelen is geweest, Judas vers 6:

- ▲ “En dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid heeft bewaard gehouden; 7 zoals Sodom en Gomorra en de steden in hun nabijheid, die op gelijke wijze als genen haar hoererie hebben botgevierd en ander vlees achternagelopen zijn, daar liggen als voorbeeld, onder een straf van eeuwig vuur.”

Judas spreekt hier over engelen die hun oorsprong ontrouw werden. Ze verlieten hun eigen woning, in het Grieks is hier het woord voor “woning” het Griekse woord “oiketerion” gebruikt. Een andere keer gebruikt Paulus in het N.T. in 2 Kor. 5:2 ook het woord “oiketerion”, waar het te maken heeft met het hemels huis. Niet zo zeer het hemels huis waar in je woont, maar waar een lichaam mee wordt bedoeld.

Die gevallen engelen moesten deels van hun oorspronkelijke hoedanigheden afzien. Ze verlieten een deel van hun wezen, van hun oorsprong. Het was voor hun een stap naar de aarde toe, waardoor ze niet meer terug konden en waardoor zij ook hun eigenschappen verloren, die aan engelen zijn verbonden.

Het was dus wel een stap, die ze moesten maken, maar ze werden duidelijk verleid. Ze zagen dat de dochters van Adam schoon waren en ze willen met hen gemeenschap hebben.

Vaak wordt over de steden Sodom en Gomorra gedacht aan homofilie. De stad Sodom, waar het woord “sodomie” vanaf geleid is. Maar daar was het niet de homofilie waar het om gaat. Er wordt over deze engelen uit de voortijd, een vergelijking getrokken met Sodom en Gomorra, die op gelijke wijze hoererie hebben geboetvierd en “ander” vlees zijn achterna zijn gelopen.

We hebben in Judas gelezen dat die engelen “ander” vlees achterna gelopen zijn. Daar staat in de Griekse grondtekst voor “ander” het woord “heteros”.

“Heteros” betekent echt van een andere soort. Dus niet het menselijke soort.

Als er een ander Grieks woord had gestaan voor “ander”, namelijk “allos”, dan zou het van dezelfde vleeselijke soort zijn geweest. Wanneer er “allos” vlees had gestaan dan zou dat erop gewezen hebben dat het vlees betreft van hetzelfde menselijke soort. Het nalopen van dat “allos” vlees van is van de zelfde soort. Hier in Judas staat **niet** “allos” [ander vlees], hier staat “andersoortig” (heteros) vlees, dus van een totaal andere soort.

Hier wordt het Griekse woord “heteros” gebruikt in het boek Judas. Het zijn ook engelen, die hebben gemeenschap met de dochters van Adam, het is totaal ander vlees. De inwoners van Sodom en Gomorra hadden ook in hun tijd gemeenschap met engelen, ook zij liepen ander (heteros) vlees dan menselijk vlees achterna en hadden daar gemeenschap mee.

Zo vermeldt Judas het ook, hij ziet dat heel duidelijk terug, want toen Sodom en Gomorra dat oordeel ontving, kwamen daar twee Gods gezanten bij Lot op bezoek, om hem en zijn gezin uit Sodom te verlossen.

Wie stuurde de Heere? Dat waren twee engelen. En met die engelen wilden de inwoners van Sodom gemeenschap hebben. Dat waren niet twee mensen die in het huis van Lot verbleven. Ze wilden gemeenschap hebben met die twee engelen. Lot herbergt die twee engelen, die boodschappers van God.

Ze vroegen Lot om uitlevering van die twee engelen. Zij wilden geslachtsgemeenschap met die engelen hebben. Je ziet dus dat men daar in die dagen wel degelijk mee bekend was. Gods Woord zegt dat de mens maar iets minder dan engelen is gemaakt. Er is niet zoveel verschil tussen mens en engel.

Petrus sprak eigenlijk ook over die gebeurtenis en plaatst deze in de dagen van Noach.

2 Petrus: 2-5:

▲ “Want indien God engelen, die gezondigd hadden, niet gespaard heeft, maar hen, door hen in de afgrond te werpen, aan krochten der duisternis heeft overgegeven om hen tot het oordeel te bewaren; 5 en de wereld van de voortijd niet gespaard heeft, maar Noach, de prediker der gerechtigheid, met zeven anderen bewaard heeft, toen Hij de zondvloed over de wereld der goddelozen bracht; 6 en de steden Sodom en Gomorra tot as verbrand, tot omkering gedoemd en ten voorbeeld gesteld heeft voor hen, die goddeloos zouden leven, 7 maar de rechtvaardige Lot, die zwaar te lijden had onder de losbandige wandel der zedelozen, heeft behouden.”

Ook hier weer de link naar de steden Sodom en Gomorra, die tot as werden verbrand, ten voorbeeld gesteld heeft voor hen die goddeloos zouden leven. Zowel voor, als ook na de zondvloed, heeft er zo’n val van engelen plaatsgevonden. Het enige wat God kon doen, ingrijpen met een enorm oordeel en deze steden om te keren en te verwoesten, net als ook de wereld van de voortijd werd verwoest.

Wanneer er in de Bijbel over engelen wordt gesproken, dan wordt dat meestal zo voorgesteld dat die engelen er uitzien als mensen. Dat mensen zich engelen voorstellen met allerlei vleugels, komt omdat in de Bijbel ook gesproken wordt over cherubs. Maar een cherub is een heel ander wezen.

Engelen in de Bijbel treden altijd naar de mens toe, in hun uiterlijk bevonden als een mens. Daarom konden de dochters van Adam ook geslachtsgemeenschap hebben met engelen. Als dan dit plaatsvindt in Genesis 6, toen Adam zich begon te vermenigvuldigen en hem

dochteren geboren werden, zagen de zonen van God dat die dochters van Adam heel mooi waren. Zij namen zich daaruit vrouwen wie ze maar verkozen.

De Heere zeide daarop:

- ▲ “Mijn Geest zal niet altoos in Adam blijven, nu zij zich misgaan hebben. Hij, Adam is vlees en zijn dagen zullen nog 120 jaar zijn.”

Gods Geest, de levensadem, houdt de mens en hier ook Adam in leven. Want als de levensadem wordt teruggetrokken dan sterft de mens. Als de mens de geest geeft – zoals wij dat uitdrukken – dan sterft de mens. Ook Adam is van oorsprong net als wij vlees, ook hij zal sterven. Adam sterft dan ook en wij weten uit Gen. 5, dat hij sterft op 930 jarige leeftijd. Maar deze gebeurtenis met zijn dochters, vond plaats ongeveer 120 jaar voordat hij stierf, dus op de leeftijd van 810 jaar.

Het onmiddellijke gevolg van deze gebeurtenis, van deze val van engelen lezen we in Gen 6:4:

- ▲ “De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna, toen de zonen Gods tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun (kinderen) baarden; dit zijn de geweldigen uit de voortijd, mannen van naam.”

“In die dagen”, kan alleen maar slaan op het vorige vers 3, op die 120 jaar.

De reuzen waren in die dagen, in die 120 jaar, op de aarde en ook daarna, ook na die 120 jaar. Want het duurde nog vele jaren, voordat de zondvloed kwam, nadat Adam was gestorven.

Het woord “reus” of “reuzen”, dat is in de “Septuagint” het woord “gigantes”. Dat is wel heel bijzonder, want het Griekse woord “gigantes”, legt meteen de link naar heel de Griekse mythologie, waar we de “giganten” vinden, waar de Grieken ook veelvuldig over spraken. Het Griekse woord “gigantes” spreekt niet alleen dat iemand groot is van gestalte, dat hij lang is. Maar “gigantes” is ook afgeleid van het Griekse woord “gegenes”, wat betekent “aardsgeboren”. Toen deze zonen van God, deze engelen gemeenschap hadden met de dochters van Adam, werden die nakomelingen niet hemels geboren, maar aardsgeboren. Het Hebreeuwse woord voor deze nakomelingen, voor deze reuzen is “nefilim”, wat betekent “gevallenen”.

Dat geslacht was een gevallen nageslacht, het waren de gevallen, ze waren ontstaan uit de gemeenschap van mensen met de gevallen engelen, die hun woonplaats hadden verlaten. Al die families die op de aarde daardoor ontstonden, hadden niet meer de toegang tot Gods hemel. De mensen die uit dit geslacht ontstonden, waren half engel half mens, dat waren dus de “geweldigen”. Dat staat er ook achter in de tekst: “De reuzen waren in die dagen op de aarde en ook daarna.” (Gen.6:4). Dit zijn de “geweldigen” in de wereld van de voortijd, de “gibbor” staat er in het Hebreeuws. Daar spreekt Petrus over, de “geweldigen” uit de voortijd, in de tijd van Noach, mannen van naam.

Ook na de zondvloed zien we deze “geweldigen” terug. Ook Nimrod wordt zo genoemd. Ook in de ongewilde geschiedenis is bekend, dat Nimrod de taal der engelen sprak en zich daarmee onderhield. Hij was ook de bouwer van Babel, waarin hij de toren van Babel bouwde, wiens opperste toren tot in de hemel moest reiken. Het was ook meer bedoeld om

de geheimen van de hemelen proberen te ontsluiten. Dat lukte ook bijna. Maar daardoor moest God ook die stad verwoesten en de spraak der mensen verwarren, om te zorgen dat die mens die kennis niet kon verkrijgen. Dat deze “nimfen” ook letterlijk heel groot waren en echte reuzen waren, zien we terug aan een bed, waar iemand in sliep. Zoals de koning van Og, die sliep in een enorm bed. We lezen daarover in Deut. 3:11:

- ▲ “Alleen Og, de koning van Basan, was overgebleven als laatste der Refaïeten; zie, zijn rustbank was een rustbank van ijzer; zij staat immers in Rabba der Ammonieten. Negen el is zij lang (= *ca* 4.50 m) en vier el breed (= *ca* 2.00 m) naar de gewone el.”

Toen de verspieters in Kanaän kwamen en dat geslacht van Enak zagen, zijn ze daar zo van onder de indruk, dat zij zelfs aan het volk Israël daarvan getuigen: “Wij waren als sprinkhanen in hun ogen.”

Deze “mannen van (beruchte) naam” hebben heel veel kunstwerken nagelaten, die we vinden over heel de wereld van de tijd voor de zondvloed, waar de mensen van tegenwoordig zich nog steeds over verwonderen. Hoe zijn bijvoorbeeld de piramiden zijn gebouwd? Dat moeten wel mensen zijn geweest die deels bovennatuurlijk waren, dat moet een soort supermenselijk geslacht zijn geweest, half god half mens. Zelfs de hedendaagse wetenschap is nog niet instaat om dat na te doen.

Voor wat betreft die piramiden komen daar ook nog berekeningen bij die vaak een weerspiegeling zijn van de hemelse dingen. En wanneer je die maten nagaat, dan lijkt alles vaak op de millimeter te kloppen. Er zijn in die zaken in de oudheid helemaal geen fouten gemaakt. Dan vraag je je af, wat voor kennis hadden die mensen wel niet? Dat gaat zelfs de kennis van de moderne mens te boven.

Deze mannen van naam, deze “geweldigen” uit de voortijd zijn geen verbintenissen tussen gelovigen en ongelovigen, zoals soms wordt uitgelegd, daar komen geen reuzen uit voort. Deze reuzen waren “giganten” en het geeft ook aan dat dit een super ras is geweest, die bovennatuurlijke vermogens hadden.

Mythologische verhalen getuigen daar ook van in de Griekse mythologie. De helden in die verhalen waren allemaal half god half mens, zoals een Heracles. Al die geschiedenissen die over heel dat geslacht zijn opgeschreven, grijpen in feite terug op de god Zeus, die op de berg de Olympus woonde.

De hele Griekse mythologie grijpt terug op die gevallen engelen, die gemeenschap hadden met de dochters van Adam, die daar een geslacht van mensen op aarde brachten van half goden en half mensen. De (normale) mensen keken daar enorm tegen op.

Nu even een stukje uit de Griekse mythologie, het is geen christelijk boek, maar daarin wordt het volgende geschreven:

- ▲ “De twaalf goden van de Olympus, hadden over de tijd, dat zij over de hemel en de aarde heersten, hun macht en bevoegdheden verdeelt volgens de wensen van Zeus. Hun woning was de Olympus, de hoogste berg in Griekenland, maar zij daalden regelmatig af, en voegden zich tussen de mensen om hulp te bieden en te straffen en ook om kinderen te verwekken. De kinderen die geboren werden uit die verbinding van een god en een mens werden halfgod genoemd. Zij hadden bijzondere eigenschappen. Zij verrichtten hele series heldendaden en genoten de bewondering van iedereen. De goden aten rozijnen en dronken nectar, dit was alleen voorbehouden

aan deze goden. Ze aanvaardden wel de brandoffers die de mensen hun brachten, in de vorm van vee of landbouw producten. Zij hielden zich aan de beloften die ze deden, die gepaard gingen met een heilige eed. De Olympus-goden waren bijna oppermachtig, in de zin dat de macht van elk van hen ophield waar het ambtsterrein van de ander begon. Alleen Zeus was oppermachtig. In veel zaken leken zij op mensen, zij hadden hun zwakheden en zelfs passies, en dezelfde gevoelens. Ze werden kwaad, ze werden jaloers, afgunstig en zij hadden lief net als de mensen.”

Wanneer je nagaat wat over deze goden geschreven staat, dan lees je hoe Zeus en die goden zich gewoon te buiten gingen aan de dochters van de mensen. Ze brachten hele geslachten voort. Ze heersten over de mens en de kinderen, die voortkwamen uit hun gemeenschap, namen allemaal bijzondere eigenschappen aan van dat engelen geslacht. En zo onderscheiden zij zich van de andere mensen.

De hele Griekse mythologie is heel uitgebreid en ook andere mythologieën, die je in de wereld vindt, zijn rijk aan hele geslachtslijnen, met hun intriges in die families. Hoe er sprake was van onsterfelijkheid, maar ook hoe de één de ander wist te doden. Er vond ook allerlei moord en overspel plaats. Je zou er hele hedendaagse soapseries van kunnen maken, zodat iedereen gekluisterd zit aan de buis.

Die verhalen zijn natuurlijk niet zomaar uit de dikke duim van de Griekse schrijvers gekomen, dat heeft allemaal een hele grote achtergrond. Je kunt in die Griekse mythologie lezen over de strijd der giganten. Hoe men met elkaar omging, en hoe er vaak een hele strijd tussen die giganten is geweest. Je leest dan ook, dat er een god was van boven, die wordt dan wel Zeus genoemd.

Het was uiteindelijk de Heere God die ingreep en hen allen strafte. Dat is waar Petrus over spreekt. Dat Hij hen in de “Tartarus” heeft opgesloten, waar ze gebonden zijn tot de dag van het oordeel. Toen de Heere dat alles zag, en het heeft het nog lang geduurd vanaf Noach. Want niet alleen van die tijd dat Noach leefde, die laatste 120 jaar, maar ook nog die tijd die na hem kwam, en dat was nog een hele tijd, ruim 800 jaar, zag de Heere hoe dit op heel de toenmalige wereld verkeerd ging, en hoe heel dat mensengeslacht verdorven werd.

En de Heere zag hoe door al die verbintenissen met mensen met engelen, dat het hele zaad van de mens verontreinigd werd met “ander” vlees en hoe heel de komst van dat “vrouwenzaad” in gevaar kwam. Dat lees je ook in Gen. 6:5-6 :

- ▲ “Toen de Here zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was (= *uit de boze, verbintenis had met de boze*), 6 Berouwde het de Here, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart. 7 En de Here zeide: Ik zal de mensen, die Ik geschapen heb, van de aardbodem uitroeien, de mensen zowel als het vee en het kruipend gedierte en het gevogelte des hemels, want het berouwt Mij, dat Ik hen gemaakt heb.”

Gelukkig te midden van die wereld stond Noach. En van hem staat geschreven in Gen 6:8-9:

- ▲ “Maar Noach vond genade in de ogen des Heren. 9 Dit is de geschiedenis van Noach. Noach was onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man; Noach

wandelde met God.”

Zó onderscheidde Noach zich van zijn tijdgenoten. Hij deed hetzelfde als zijn overgrootvader, hij wandelde met God. Hij was onberispelijk, hij had geen geslachtsgemeenschap met wat voor nazaten dan ook uit dat boze geslacht. Hij bewaarde zich rein, hij was onberispelijk in zijn wandel. Hij was rechtvaardig, hij wandelde met God. Door hem kon God dat beloofde vrouwe zaad als het ware voortzetten.

Het was wel kritiek, het was op het nippertje, want ieders geslacht had zijn weg op de aarde verdorven. We lezen in Gen 6:10:

▲ “En Noach verwekte drie zonen: Sem, Cham en Jafet.”

Maar hoe was het met de rest van de mensheid?

▲ “De aarde nu was verdorven voor Gods aangezicht, en de aarde was vol geweldenarij. 12 En God zag de aarde aan, en zie, zij was verdorven, want al wat leeft had zijn weg op de aarde verdorven. 13 Toen zeide God tot Noach: Het einde van al wat leeft is door Mij besloten, want door hun schuld is de aarde vol geweldenarij, en zie, Ik ga hen met de aarde verdelgen.”

De aarde was seksueel verdorven, God kon niet anders dan deze wereld brengen onder het oordeel, deze wereld verwoesten, en zorgen dat er een gereinigde aarde kwam. God kon dat menselijk geslacht voortzetten via de rechtvaardige Noach met zijn 3 zonen en aanverwanten.

Het was satan haast gelukt, om de komst van het beloofde vrouwenzaad van Gen. 3:15 onmogelijk te maken, door zijn verleiding met engelen, die gemeenschap kregen met de dochters der mensen, om met dat hele geslacht de wereld te domineren.

Eerst had satan dat getracht door de geboorte van Kaïn. Johannes zegt: “Kaïn was uit de boze.” De satan trachtte door middel van Kaïn met een moord op Abel, om zo de komst van het vrouwe zaad te verijdelen. Maar toen God Seth in de plaats stelde van Abel, trachtte satan dat hele mensengeslacht te verontreinigen, door het te vermengen met “ander” vlees.

Van die “zonen van God” vielen een aantal, een groep waarvan we in de Griekse mythologie lezen, die hadden gemeenschap met de dochters van Adam. Maar de satan echter faalde gelukkig weer in zijn opzet. Hij kon Gods voornemen der eeuwen niet verijdelen, hoe hij dat ook probeerde te doen. Er was maar één man, Noach die onderscheidde zich van de rest, die wandelde met God, hij was onberispelijk onder zijn tijdgenoten. Daarin zorgde God dat de lijn van het vrouwenzaad kon worden voortgezet.

Zo mogen wij ook, onberispelijk, rechtvaardig zijn. Wandelen met God in deze wereld van vandaag. Wij zijn als uitverkorenen Gods zijn gerechtvaardigd in de Geliefde, de Heere Jezus Christus. (Ef.1:6) Amen.

Opgemaakt door W. Rodenhuis, april 2017 naar aanleiding van een Bijbelstudie van broeder Denijs van Zuijlekom.